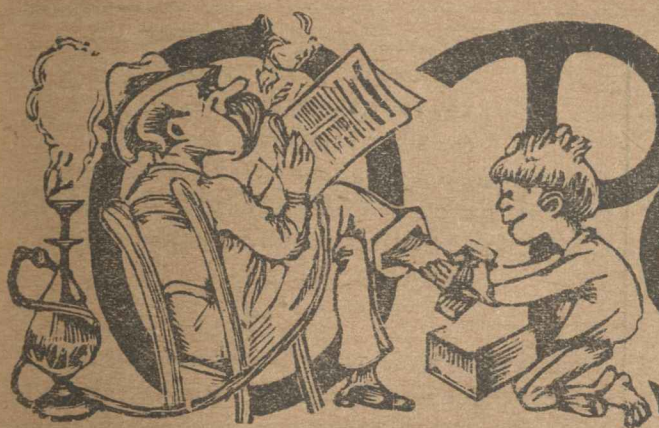

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Γῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἐνιακόσα τέσσερα καὶ δέκα,
τοὺς ἐχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Μηνὸς Ὀκτώβρη δεκαοκτώ,
κόσμου σφαγεῖο βλέπω φρικτό.

Χίλια δέκα καὶ τρακόσα,
πάλιν Ἡπειρος σκιρτῶσα.

Γάμοι τῶν Βασιλέων ἀργυροῦι, ὅπου τοὺς πρέπουν ὕμνοι λιγεροῖ.

Μὲ νέο φῶς λαμποκοπᾷ πανόρηο τὸ Παλάτι
καὶ ἀπὸ στεριαῖς καὶ θάλασσαις τὴν λάψι του κυττά-
[ζουν...
τοῦ Ρήγα καὶ τῆς Ρήγισσας χίλιαι φοραῖς σπολλάτη,
ποῦ τώρα γάμους ἀργυροῦς περιχαροὶ γιορτάζουν.

Πόθους ἐξύπνησε ξανὰ τῶν ἀργυρῶν τὸ μήνυμα
καὶ ἐπέταξαν στὸν Θρόνο,
ποῦ γινε μὲ τὸν χρόνο
τοῦ γένους τὸ προσκύνημα.

Καὶ πληγωμένη λεβεντιὰ μέσ' ἀπὸ τὸ κρεββάτι
ἐφώνησε: τῶν ἀργυρῶν χίλιαι φοραῖς σπολλάτη,

καὶ ἂν τώρα τούτους τοὺς καιροὺς
δὲν τοὺς γιορτάζουν μὲ χοροὺς,
μὰ μεγαλόνει τὴν καρδιὰ
τιμὴ καὶ περηφάνεια,
καὶ δάφνης πλέκονται κλαδιὰ
στοῦ γάμου τὰ στεφάνια.

Τὶ δίσεκτα περάσανε, φαρμακωμένα χρόνια
μὲ μαύρη καταφρόνια,
μὰ σήμερα λαὸς ὕμνῃ βασιλικοὺς θαλάμους,
καὶ στεφανόνει τώρα
μὲ κόρη λευκοφόρα
μὲ νίκη χρυσοφτέρωτη τοὺς ἀργυροῦς τῶν γάμους.

Εἰς τὴν Ἡπειρο καὶ πάλι νικητὴς Στρατὸς προδάλλει.

Στῆς Ἡπείρου τὰ βουνὰ πάλι γλυκοξημερόνει
καὶ Στρατὸς Ἑλληνικὸς πάλι τὴν ἐλευθερόνει,
καὶ ὅσα σκέπαζε μαυρίλα καὶ σκοτάδι χθὲς ἀκόμα
λές καὶ ἐπῆραν τῆς πανόρηας γαλανόλευκης τὸ χροῶμα.

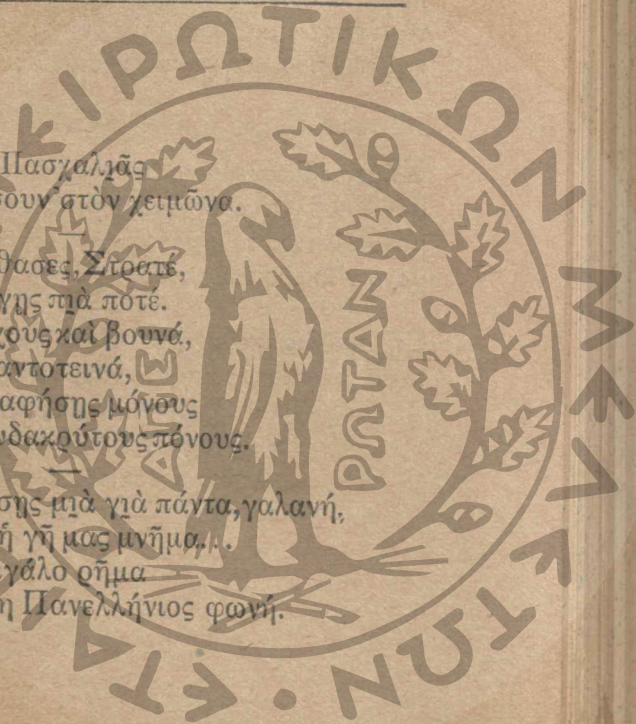
Κόσμος μάρτυς ξαναψάλλει
γαλανῆς ἡμέρας πούλια...
καλῶς ἦλθατε καὶ πάλι
μὲ Δαγκλῇ καὶ μὲ Παπούλια.

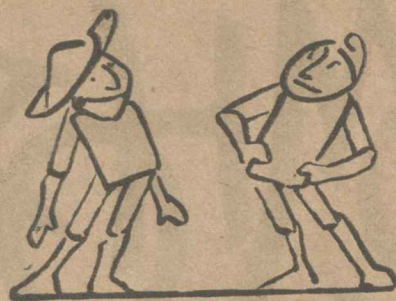
Κλάδους φέρτε μας ἐλῆας
μὲ τῆς Νίκης τὴν Κορῶνα,

ἄνθη νέας Πασχαλῆας
νὰ φυτρώσουν στὸν χειμῶνα.

Καλῶς ἐφθάσες, Στρατέ,
μὴ μᾶς φύγῃς πᾶ ποτέ.
Πήδα βράχους καὶ βουνά,
μεῖν' ἐδῶ παντοτεινά,
μὴ μᾶς ξαναφήσῃς μόνους
στοὺς πολυδακτούτους πόνους.

Κᾶν καὶ ἐδῶ θὰ κυματίσῃς μὲ γιὰ πάντα, γαλανή,
κᾶν θὰ γίνῃ ἡ γῆ μας μνημείο,
τοῦτο τὸ μεγάλο ρῆμα
ἐκελάδῃς ἐμπνευσμένη Πανελλήνιος φωνή.

Τὸ ξυλένιο τὸ ζευγάρι
γὰ τὸς πρόσφυγας λιμάρει.

Α'.

Π. — Εἰς σκέψεις εἶσαι, Φασουλῆ, μεγάλας βυθισμένος.

Φ. — Εἶμαι τῶντι, Περικλῆ, πολὺ συλλογισμένος.

Π. — Μὰ δὲν μοῦ λὰς ἀληθινὰ μὲ σκέψεις τί κερδίζεις; μόνο τὸ κέφι σου χαλᾷς, μόνο κακοκαρδίζεις.

Φ. — Ἀνάγκη νὰν ἐπικερδῇς ἢ καθεμία σκέψις; σκέπτομαι γὰρ σκέπτομαι, χωρὶς καὶ νάχω βλέψεις.

Π. — Σκεπτόμενος ἀνωφαλῶς,
σὲ τίποτα δὲν ὠφελεῖς,
μὰ μένεις πάντοτε τρελλὸς
καὶ λιμαδόρος Φασουλῆς.

Φ. — Σκέπτομαι γὰρ σκέπτομαι, περίτριμμα τοῦ δρό-
καὶ τέλος πάντων μάθε το, τῶχει τὸ φυσικό μου. [μου,
Καὶ τώρα συλλογίζομαι χωρὶς νὰ θέλω πάλι
τοῦ γένους τὸ ξεκλήρισμα, τὴν μπόρα τὴν μεγάλη.

Τὸ γένος καθυδρίζεται
καὶ τὸ σχοινὶ τεντώνεται,
καὶ κόσμος ξεκληρίζεται
καὶ κόσμος ἐξοντώνεται.

Ἄλλο δὲν μένει σήμερα γὰρ νὰ διασκεδάσῃς
παρὰ νὰ συλλογίζεσαι τὰς τόσας ἀπελάσεις,
τὰ μέτρητα μαρτύρια, τοὺς διωγμοὺς ἐκείνους,
καὶ τῶν προσφύγων πληθυσμῶν τοὺς πόνους καὶ τοὺς
[θρήνους.

Σήμερα διασκεδάσεις δὲν ἔμεινε καμμιά,
μόνο νὰ βλέπῃς πληθυσμὸν δικό μας ψωμοζήτη,
μόνο ν' ἀκοῦς τοὺς πρόσφυγας νὰ σοῦ ζητοῦν ψωμιά,
μόνο ν' ἀκοῦς τοὺς πρόσφυγας νὰ σοῦ γυρεύουν σπῆτι.

Σήμερα διασκεδάσεις δὲν εἶναι καλλιτέρα
παρὰ πεινῶντας καὶ γυμνοὺς νὰ βλέπῃς νύκτα μέρα,
καὶ νὰ μὴν παύῃς ἐξυμνῶν
καὶ μ' ἐμπνευσὶν γεραίων
πλήθος ἀνέστιον, γυμνόν,
προσφύγων ἡμετέρων.

Ὅταν πλανῶμ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
καὶ σκέψεις μελαγχολικῇ
τὸν νοῦ μου καταθλίβει
ὥς εἶδος τι μολύβι,

τότε ποῦ λὰς μονάχος μου γὰρ νὰ διασκεδάσω
πηγαίνω πρόσφυγας νὰ δῶ, πρόσφυγας νὰ σπουδάσω,
κι' εὐθὺς ξεχάνω, Περικλῆ, τὸν κάθε μου καὶ μὲ
κι' ἀμέσως εὐθυμῶ.

Ὅταν ἀκούω πρόσφυγας δεινὰ δεινῶν νὰ λένε
κι' ἀπὸ μπροστὰ καὶ πίσω μου σπαράκτικὰ νὰ κλαῖνε,
δὲν ξέρεις πῶς φαιδρύνεται κι' ὁ νοῦς μου κι' ἡ ψυχὴ,
νομίζω πῶς εὐτυχῶν μὰς ἔρχεται βροχή.

Π. — Παντοῦ καὶ πάντα νὰ γελᾷς,
τὸ κέφι σου μὴν τὸ χαλᾷς
γὰ τίποτα, βρὲ Φασουλῆ...
τοῦτο καὶ μόνον ὠφελεῖ.

Γνωρίζεις πῶς ὑγιεινὸν
παντάσασιν δὲν εἶναι
νὰ πάσχῃς ὑπὲρ τῶν δεινῶν
τῶν ἄλλων, Ἀρλεκίνε.

Φ. — Αὐτὸ καὶ κάνω, Περικλῆ, χωρὶς νὰ μοῦ τὸ λές,
καὶ σήμερα γὰρ τίποτα δὲν ἔχω πιά χολαῖς.
Ὅλα ποῦ λὰς μὲ τὸν καιρὸ καθεὶς τὰ συνειθίζει
καὶ τίποτα δὲν τὸν λυπεῖ καὶ δὲν τὸν ἐρεθίζει.

Ὑπνείθισα σὲ σπαραγμούς,
Ὑπνείθισα σὲ διωγμούς,
σὲ φτώχειας σὲ συντρίμματα,
κι' ὁμογενῶν παθήματα.

Εἰς ὅλα πιά ὕπνείθισα καὶ θέλω νὰ γλεντίσω,
ὕπνείθισα σὲ σκυθρωπὰς καὶ πεινασμένους ὄψεις,
κι' ὁπόταν πρόσφυγα γυμνὸν ἐμπρός μου συναντήσω,
ποῦ ράβασαι, τὸν ἐρωτῶ... τί ράψιμο, τί κόψις.

Σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τὴν ὄψι,
ποῦ πλανᾷται νησιτικῇ,
κι' ἀπ' τοῦ ρούχου σου τὴν κόψι
πῶς μὰς ἤλθες ἀπ' ἐκεῖ.

Σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τὰ ράκη
κι' ἀπὸ τὴν κακομοιριά
πῶς μὰς ἤλθες ἀπ' τὴν Θράκη
καὶ ζητεῖς παρηγοριά.

Νὰ καὶ Θράκαις, νὰ κι' Ἀσίαις,
ἐγινήκανε θυσίαις,
καὶ τῶν Τούρκων τὰ ξεράδια
τῆς ἀφήσανε ρημάδια.

Καλῶς ἤλθες στὴν Ἀθήνα,
ἔπου κόσμος εὐθυμεῖ,
γύρευε κι' αὐτὰ κι' ἐκεῖνα,
θέλε στέγη καὶ ψωμί.

Β'.

Π. — Κι' ἐγὼ σὰν βλέπω στὰς κλεινὰς
ὁμογενεῖς ἀγαπητοὺς,
κι' ὄψεις πολλῶν ἐλευσινὰς
καὶ πλανωμένους σκελετούς.

Ὁ κόσμος πρόσφυξ, προσφώνῳ, κι' ἡ τῶν προσφύγων πλά-
δὲν πρέπει πιά ν' ἀγανακτῇ μ' αὐτὰς τὰς ἀπελάσεις. [σις
Εἶναι κι' αὐταῖς τῆς ἐποχῆς, εἶναι κι' αὐταῖς τῆς μόδας,
κι' ἐμεῖς γι' αὐταῖς στεκόμεθα μὲ τὸ πλὸν παρὰ πόδας.

Καὶ μὲν σὰς συλλυπούμεθα καὶ δὲν σὰς ἀδικούμε
γὰ τὸν βαθύ σας πόνο,
ἀλλ' ὅμως ὕπνείθισαμε διωξίματα ν' ἀκοῦμε
κάθε καιρὸ καὶ χρόνον.

Μὴν κάνετ' ἔτσι, πρόσφυγες, κι' ὁ κόσμος δὲν ἐχάθη
μὲ τὰ δικά σας πάθη.
Μὴν κάνετ' ἔτσι, βρὲ παιδιὰ,
ἵσ' ἀνάθεμα κακὴ καρδιά.

Καὶ τὴν ψυχὴ σας καὶ τὸν νοῦ
φαιδρύνετ' ἐδῶ πέρα,
ἵσ' τοῦ πτολιέθρου τοῦ κλεινοῦ
τὸν πλοῦσιον ἀέρα.

Κι' ἂν ἀπ' ἐδῶ κι' ἂν ἀπ' ἐκεῖ
σὰς διώχουν ἄρον ἄρον,
ἐλάτε πλέον πανοικεῖ
στὸν τόπον τῶν μακάρων.

Ἀφήστε τὴν Θράκη σας, ἀφήστε τὴν Ἀσία,
κι' ἐλάτε τὴν Ἑλλάδα σας, ποῦ γινε διπλάσια.

Ἐλάτε νὰ καθίσετε
στὴν ἐλευθέραν γῆν,
καὶ νὰ μὰς βοηθήσετε
στὴν περισυλλογὴν.

Ἄς μὴ μελαγχολῇ κανεὶς,
κι' ὁπόταν βλέπ' ὁμογενεῖς
καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν Πόλιν.

Τότε γελῶ χὰ χὰ χι χι,
καὶ γίνομαι μονονοῦχι
μπαξὲς καὶ περιβόλι.

Ἐλάτ' ἐδῶ, σὰν ἀδελφοὶ πρὸς ὅλους θὰ φερόμεθα,
κι' ἂν μὲ τὰ τόσα πάθη σας σηκώνεται κι' ἡ πέτρα,
ὅμως κι' ἐμεῖς κινούμεθα καὶ διαμαρτυρόμεθα,
κι' οἱ Ταλαῖτ μὰς βεβαίουν ὅτι θὰ λάβουν μέτρα.

Μέσα στὴν καταδίωξι τῶν Τούρκων τὴν ἀγρία
τί μένει πλέον, ἀδελφοί; μὴ διαμαρτυρία.
Μήπως κι' οἱ ξένοι σήμερα δὲν τρῶν κι' ἐκεῖνοι φάπαις;
μήπως δὲν ξετινάζονται καὶ τῶν τρανῶν ἡ κάπαις;
κι' ὅμως γὰρ τὰ διωξίματα καὶ τὰς ἐπιδρομὰς
κι' αὐτοὶ διαμαρτύρονται μονάχα σὰν κι' ἐμὰς.

Κι' ἀφοῦ κι' ἐκεῖνοι, βρὲ παιδιὰ,
ποῦ λέγονται μεγάλοι,
δὲν βγάζουν τώρα τσιμουδιά
καὶ σκύβουν τὸ κεφάλι.

Πῶς εἴμποροῦμ' ἐμεῖς μικροὶ τὸ πόδι νὰ κτυπήσωμε
καὶ τῆς οὐδετερότητος τὸ τέλος νὰ σαλπίσωμε;
Κι' ἄς εἶναι μὴ παρηγοριά γὰρ τοὺς μικροὺς μεγάλη
ὅτι σὲ τοὺς τοὺς καιροὺς
κλωτσοῦνε καὶ τοὺς ἰσχυροὺς,
κι' εἶναι κι' ἐκεῖνοι πρόσφυγες, κι' ἔχουν κι' ἐκεῖνοι χάλι.

Κι' ἂν μένετε χωρὶς φωλαῖς,
γὰρ τούταις τῆς μικροδουλειᾶς
ὁ κόσμος δὲν ἐχάθη.

Καὶ τοῦτο μὰς παρηγορεῖ
ὅτι παθαίνουν κι' ἰσχυροὶ
τὰ νήκουστά σας πάθη.

Δώσετε τόπον στὴν ὀργὴν,
κι' ἐν Θράκης κι' ἐν Ἀσίας
δεῦτε στὴν ἄπειρον στοργὴν
Ἑλλάδος διπλάσιας.

Πλοῦτος ἐδῶ κατρακυλᾷ
καὶ δὲν θὰ τρώτε πίτεραι,
καὶ θὰ περνοῦμ' ἐμεῖς καλὰ,
καὶ σεῖς πολὺ καλλιτέρα.

Φ. — Φύγετε φρικτὸς τοὺς διώκτας, φύγετε φρικτὸς τυράν-
[νους,
δεῦτε πλήθη τῶν προσφύγων στὰς κλεινὰς ἰσσοφάνους.
Φύγετε τοὺς Τούρκους καὶ τῆς Πύλης τὰ Ντιδάνια,
δεῦτ' ἐδῶ τὰ καραβάνια
τῶν σκληρῶς ἀπελαθέντων, τῶν προσφύγων ἀδελφῶν,
ποῦ καλὰ γι' αὐτοὺς προλέγει τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν.
κι' ὅταν μπρὸς μου τοὺς κυττάζω νοιώθω μὲς στὸν νοῦ
[μου ζάλη,
καὶ μονάχος ψιθυρίζω: κῆριμα ποῦ δὲν ἤλθαν κι' ἄλλοι.

Ἔλα, προσφιλὴς παρέα,
καὶ σὺ κάτω' στὸν Πειραία
πήγαινε νὰ τοὺς μετρήσῃς
καὶ νὰ κάνῃς προσφωνήσεις.

Θὰ δῇς πρόσωπα σὰν κρίνους,
εἶναι θεὰ θαυμασία,
ἢ πρωτεύουσα μ' ἐκείνους
θὰ γενῇ δεκαπλασία.

II.— Εὐγνωμόνι τὴν Τουρκιὰ
καὶ γιὰ τοῦτο, παλαδέ,
καὶ μεγάλη χαστουκιὰ
κατὰ πρόσωπον λαδέ.

**Μὲ καὶ νούρζα πατινάδα
στὴν Τουρκιὰ τὴν φιλενάδα.**

Καὶ μὲ τὴν Ἀντάντ τὰ βάζεις
καὶ τῆς νότες τῆς διαβάξεις,
καὶ καμμία δὲν ψηφῆς.

Εἶσαι μεθυσμένη πάλι,
καὶ σοῦ λὲν μικροὶ μεγάλοι:
πρόσεχε νὰ μὴν τῆς φῆς.

Ὅλοένα πέρνεις φόρα
κι' ἀπὸ νήστεια ρέβεςαι,
καὶ μ' Ἀρμάδες ξέναις τώρα
παρακοροεύσαι.

Καὶ γι' αὐταὶς ζητωκραυγάζεις,
μιὰ' στὸν Εὐξείνο τῆς βγάξεις,
μιὰ τῆς φέρνεις' στὰ νερά,
τοῦ μεγάλου Ναγαρά.

Τὴν Ἀρμάδα, Μουσουλμάνε,
ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὴν πᾶνε
ξένοι ναῦται, ξένοι μοῦτσοι.

Μὲ τὸ Σύνταγμ' ἀνετράφης,
κι' ὅλους σήμερα τοὺς γράφεις
'στὸ παλιό σου τὸ παπούτσι

Ἡένοι δροῦν γιὰ σὲν' ἀτρύτως,
σ' ὅ,τι κάνουν σιωπᾶς,
κι' ὅλους τῶρ' ἀδιακρίτως
κατακέφαλα κτυπᾶς.

Σχίζεις καὶ μεγάλων νότες
καὶ παθαίνουν ρεζιλίκι,
κι' ὅλοι βλέπουν κεχηνότες
τὸ πολὺ σου νταϊλίκι.

Κάθε τόσο σύρε κι' ἔλα,
δανεικὴ φορεῖς μασέλα,
καὶ δοντάραις ξέναις τρίζεις
καὶ τὸ σύμπαν φοβερίζεις.

Ὡ φεσοῦ, ποῦ μὲ τιμὴ
τώρα θέλωντας καὶ μὴ
σ' ἄρμα ξένο ζέβεςαι.

Ἡ φεσάρα πάλι τοῦρλα,
σ' ἔχει ξαναπιάσει μούρλα
καὶ δὲν συμμαζεύεται.

Κτύπα τούτους, κτύπα κι' ἄλλους,
τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους,
καὶ τὰ πάντα νὰ τολμᾶς.

Εἶσαι τῶν λαῶν ἀγάπη,
κι' ἓνα προσφιλὲς κεμπάπι
κι' ἓνας γιαλέτζη ντολμᾶς.

Ὅπως πρῶτα νὰ φανῇς
ἀληθῶς φιλελευθέρα,
στέλλε μας ὁμογενεῖς
κάθε τόσο κι' ἐδῶ πέρα.

Χαῖρ' Ἐλευθερίας κρήνη,
χαῖρε, κόσμου προκοπή,
ποῦ πρὸς τὰ καλὰ ροπή
πάντοτε σὲ διακρίνει.

Καὶ τὴν ὥρα περιμένω,
ποῦ θὰ χίτης πιὰ καὶ σὺ
σὰν παζάρι χαλασμένο,
καὶ παντέρημο τσαρσί.

Καὶ μὲ μάτια δακρυσμένα
θὰ φωνάξω σὲ καθένα
χρυσόστολο Πασσά:
κατευόδιό, τὸν γιὰ σά.

